ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ

(ΣΥΖΗΤΗΤΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ)

ΤΟΥΡΚΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΡΡΑΞΗ— ΑΡΑΒΟ·Ι·ΣΡΑ·Ι·-
ΛΙΝΗ ΣΥΡΡΑΞΗ — ΙΝΔΟΠΑΚΙΣΤΙΑΝΗ ΣΥΡΡΑΞΗ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1968)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΒΟΛΙΒΙΑ

ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ
ΚΥΠΡΙΑΚΟ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ
8—9

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ

(ΣΥΖΗΤΗΤΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ)

ΤΟΥΡΚΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΡΡΑΞΗ—ΑΡΑΒΟΙΣΡΑΗ-
ΛΙΝΗ ΣΥΡΡΑΞΗ —ΙΝΔΟΠΑΚΙΣΤΙΑΝΗ ΣΥΡΡΑΞΗ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1968)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΒΟΛΙΒΙΑ

ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

8—9

Αὐτοδιάθεση καὶ ὀπορτουνισμὸς στὸ Κυπριακό.

Ὁ Λένιν ἔλεγε ὅτι ὁ ὀππορτουνισμὸς στὸ Ἐθνικὸ ζήτημα εἶναι ὁ βρωμερότερος ἀπ᾽ ὅλους. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ δικέφαλου σταλινικοῦ ΚΚΕ, τῆς ΕΔΑ, τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς, πάνω στὸ Κυπριακό. Ὅλες αὐτὲς οἱ τάσεις, μπῆκαν στὸ ἅρμα τῆς Ἑλληνοκυπριακῆς ἀστικῆς τάξης, ἀποστάτησαν ἀπ᾽ τὶς βασικὲς μαρξιστικὲς ἀρχὲς τῆν Αὐτοδιάθεσης μέχρις Ἀνεξαρτησίας, πρόδωσαν τὶς Κυπριακὲς μάζες στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀποτίναξη τοῦ Ἐγγλέζικου ζυγοῦ καὶ τοῦ ἀντικαπιταλιστικοῦ χαρακτῆρα τῆς πάλης τους, καὶ μὲ μιὰ ἐθνικιστικὴ σωβινιστικὴ ἔξαρση, εὐθυγραμμίστηκαν μὲ τὴν ἀστικὴ πολιτικὴ στὸ σύνθημα: ΟΧΙ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ - ΟΧΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ! Κι αὐτὸ μὲ τὴν προσαρτιστικὴ ἔννοια, σέ βάρος τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τῆς μάζας τῶν Τουρκοκυπρίων.

Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἀντιτίθεται στὴν ἐλεύθερη αὐτοδιάθεση τῶν δύο ἐθνοτήτων τῆς Κύπρου, φράσει ἀπ᾽ τὰ πάνω τὸ ἀναφέρετο δικαίωμα αὐτοπροσδιορισμοῦ, ἀπ᾽ τὸ δρόμο τῆς συνδυασμένης ταξικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης, ἀγνοεῖ τὰ διεθνιστικὰ καθήκοντα συναδελφωτικῶν πράξεων στὰ χαρακώματα καὶ στὰ μετόπισθεν γιὰ ἕνα ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ τῶν καταπιεζομένων Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ἐνάντια στὶς κυβερνήσεις τους κι ἐνάντια στοὺς ἰμπεριαλιστές.

Εἶναι ἕνα σύνθημα ἀντισοσιαλιστικό, ἀντιδιεθνιστικό, σωβινιστικό.

Ἡ ὄξυνση τῆς παγκόσμιας κρίσης, τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῆς γραφειοκρατίας, ἡ ἀνάπτυξη τῶν ἐθνικιστικῶν ἀντιθέσεων, ἡ ὄξυνση τῶν σχέσεων Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ βασικὰ καπιταλιστικῶν καὶ

παραμορφωμένων γραφειοκρατικὰ ἐργατικῶν κρατῶν, ὁ ἐμπορικὸς πόλεμος, ἡ ἐνεργειακὴ κρίση, ἡ θερμοπολεμικὴ ἀπειλὴ τοπικῶν καὶ διεθνῶν συγκρούσεων, ἡ ἐπέμβαση τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ στὸ κυπριακὸ στὸ πλευρὸ τῆς Τουρκίας, γιὰ τὴν ἐξασφάλιση βάσης γιὰ *τὶς ἀνάγκες του*, στὴν Ἀνατολικὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου, μὲ αἰχμὲς τὶς πετρελαιοφόρες ἀραβικὲς περιοχὲς καὶ στρατηγικοὺς ἀντισοβιετικοὺς στόχους, κλπ. κι ἰδιαίτερα ἡ ἀνάγκη κατάπνιξης τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴν ὑφαιστιογενὴ αὐτὴ περιοχή. ΚΑΝΟΥΝ ΕΠΙΤΑΧΤΙΚΟ ΤΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΑΥΤΗΣ, ΕΝΑΝΤΙΑ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ ΑΠ' ΤΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ, γιὰ τὴ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ καὶ γιὰ τὶς ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς «Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς», οὐραγοὶ τῶν σταλινικῶν μὲ τὴν ἐθνικιστική τους προδοτικὴ πολιτικὴ τῆς «πάλης κατὰ τοῦ χιτλερισμοῦ» στὸν πόλεμο, ποὺ σημαίνει σοσιαλπατριωτικὴ ὑπεράσπιση τῆς «δικιᾶς μας» πατρίδας, μὲ τὸ ἄχρωμο ταξικὰ «ἀντιδικτατορικὸ» μέτωπο, μὲ τὴ στρατηγικὴ τῆς «Ἀλλαγῆς» μέχρις ὅτου ἔρθει ἡ ὥρα τῆς «Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς», μὲ τὴ συγκόλιση τοῦ διασπασμένου ΚΚΕ γιὰ τὸ ρόλο τῆς διαδοχῆς στὴν Χούντα, μὲ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Χούντας, ἀλλὰ ὄχι ἀπ' τὸ δρόμο τῶν Σοβιὲτ, μὲ τὴν «ἀποχουντοποίηση» δηλ. μεταρρύθμιση Καραμανλική, τοῦ ἀστικοῦ κράτους, ἀλλὰ ὄχι ριζικὴ ἀνατροπὴ τοῦ ἀστικοῦ κράτους κι ἀντικατάστασή του μὲ τὶς ἐργατικὲς κι ἀγροτικὲς πολιτοφυλακὲς γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα ἀπ' τοὺς μιλιταριστὲς καὶ ὑποψήφιους διχτάτορες, τώρα ἄρχισαν τὸ μοτίβο τῶν σωβινιστῶν: ΟΧΙ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ - ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ. Ὁ κυνισμὸς τῶν σωβινιστῶν μας ξεπέρασε κάθε ὅριο. Ρίχνουν λάδι στὴ φωτιὰ τοῦ ἐθνικισμοῦ. Σκορπᾶνε αὐταπάτες καὶ προλήψεις. Σιγοντάρουν εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι στὸ ἀντιτουρκικὸ μένος. Παίζουν ἄτιμο παιχνίδι μιζάροντας ἀντικειμενικὰ στὰ ἀστικὰ συμφέροντα. Καὶ τὸ σοβαρώτερο. Βοηθᾶνε στὴ προπαρασκευὴ τῶν μαζῶν γιὰ ἕναν ἐνδεχόμενο πόλεμο. Ἔτσι προδίνουν τὸ διεθνισμὸ ποὺ ἐπιβάλλει κοινὸ

μέτωπο τῶν ἑλληνικῶν καὶ τουρκικῶν μαζῶν ἐνάντια στὶς κυβερνήσεις τους καὶ γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ λύση.

Δὲν θέλουν ν' ἀποσπαστεῖ ὁ τουρκοκυπριακὸς λαὸς ἀπ' τὰ νύχια τῶν Ἑλλήνων καπιταλιστῶν. Ἀγνωώντας τὴ θέση τὴν κομμουνιστικὴ ἐνάντια στὴ προσάρτηση, ὑποστηρίζουν τὴ διατήρηση τῶν προσαρτημένων περιοχῶν ποὺ κατάφεραν νὰ κερδίσουν οἱ Ἕλληνες κάτοικοι ἀπ' τοὺς πολέμους. Πουλᾶνε «δημοκρατισμὸ» καὶ ἀγνοοῦν καὶ τὰ πιὸ στοιχειώδικα δημοκρατικὰ δικαιώματα τῆς Τουρκικῆς ἐθνότητας, — πολιτιστικά, θρησκευτικά, αὐτοδιοικητικὰ — καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοπροσδιορισμοῦ μέχρις ἀνεξαρτησίας.

Ὅταν λένε ὅτι «ξεπουλᾶνε» τὴν Κύπρο οἱ ἑλληνοκύπριοι ἀστοί, εἶναι σὰ νὰ μᾶς λένε ὅτι οἱ ἀστοί... προδώσαν τὰ συμφέροντα τῆς τάξης τους!! Ξέχασαν ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ Κύπρος τῶν ἀστῶν κι ἄλλη τῶν προλετάριων. Δὲν ἀποτείνονται στοὺς καταπιεζόμενους. Περιμένουν λύσεις ἀπ' τὴν ἀστικὴ κυβέρνηση. Παραγνωρίζουν τὴ βασικὴ ἀρχή μας τῆς αὐτοδιάθεσης, καὶ τὴν σύνδεσή μας μὲ τὴ πάλη τῶν τάξεων. Καὶ τὸ γελοιοδέστερο: Ἔγιναν βασιλικώτεροι τοῦ βασιλέως. Ἐπιτίθονται κατὰ τοῦ Καραμανλῆ καὶ τοῦ Μακάριου. . . γιατὶ ξεπούλησαν τὸ Κυπριακὸ καὶ συμβιβάζονται μὲ τὴν ὁμοσπονδία ποὺ σημαίνει διχοτόμηση. . . .

Ἔτσι κολυμπᾶνε στὸ σωβινιστικὸ κύμα, μαζὶ μὲ τοὺς σταλινικούς. Βουτήχτηκαν στὰ τέλματα. Κι ἐπαναλαμβάνουν ἀπεγνωσμένα τό: ΟΧΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ - ΟΧΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ στὸ μοτίβο τοῦ βρεκεκουὲξ-κουὰξ-κουάξ.

Ἀλλὰ ἂς ἀνατρέξουμε λίγο στὴ θεωρία τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΤΗ

Αὐτοδιάθεση σημαίνει γιὰ τοὺς πραγματικοὺς μαρξιστὲς ὑποστήριξη τῆς καταπιεζόμενης ἐθνότητας μὲ τὴν ἀνεξάρτητη ἐπέμβαση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, καὶ τοῦ κινήματος τῶν καταπιεζομένων εὐρύτερα γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ τῆς κυρίαρχης ἐθνό-

τητας, γιὰ τὴν ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση, καὶ γιὰ τὸ σύνολο τῶν ἐθνικῶν (κουλτούρας, γλώσσας, ἐκπαίδευσης) καὶ ταξικῶν διεκδικήσεων μέχρι τὴν κατάκτηση τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ τῆς καταπιεζόμενης ἐθνότητας.

Οἱ σοσιαλιστὲς δὲν μποροῦν νὰ εἶναι συνεπεῖς ὀπαδοὶ τῆς κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης τῶν προλεταριακῶν μαζῶν ἀπ᾽ τὸ ζυγὸ τοῦ κεφαλαίου μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, ἂν δὲν ὑποστηρίξουν τὴν ἐθνικὴ πολιτικὴ ἀπελευθέρωση τῶν καταπιεζομένων ἐθνοτήτων ἀπ᾽ τὴν ἐξάρτηση τῆς κυρίαρχης ἐθνότητας.

Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ ἰσότητα δικαιωμάτων τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ἐλευθερία πολιτικῆς ἀνεξαρτοποίησης τῆς μειονότητας ποὺ εἶναι κλεισμένη στὰ σύνορα τῆς κυρίαρχης ἐθνότητας.

Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιάθεσης εἶναι ταυτόσημη μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς δημοκρατίας. Τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης τῆς καταπιεζόμενης ἐθνότητας μέχρις ἀποχωρισμοῦ εἶναι ὕψιστο δικαίωμα δημοκρατίας. Ὅλα τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα ποὺ παλεύει γιὰ νὰ καταχτήσει ἡ μειοψηφικὴ ἐθνότητα (κουλτούρας, γλώσσας, ἐκπαίδευσης, θρησκείας, αὐτοδιοίκησης) δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁλοκληρωμένα δίχως τὸ δημοκρατικὸ δικαίωμα αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀποχωρισμοῦ.

Ἡ αὐτοδιάθεση δὲν εἶναι ἕνα σοσιαλιστικό, ἀλλὰ ἕνα δημοκρατικὸ καθῆκον. Οἱ κομμουνιστὲς δὲν μποροῦν ν᾽ ἀγνοοῦν τὸ δημοκρατικὸ

«Μὲ τὴν ἔννοια αὐτοδιάθεση τῶν καταπιεζομένων ἐθνοτήτων ἐννοοῦμε τὸν κρατικὸ ἀποχωρισμό τους ἀπὸ τὰ ξένα ἐθνικὰ σύνολα, ἐννοοῦμε τὸ δικαίωμα σχηματισμοῦ ἀνεξάρτητου ἐθνικοῦ κράτους». (Λένιν) («Τὶ εἶναι αὐτοδιάθεση τῶν μαζῶν»).

Τόσο ἀπ᾽ τὴ στάση τοῦ Μὰρξ ἀπέναντι στὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἰρλανδίας, ὅσο κι ἀπὸ τὶς συζητήσεις ποὺ ἔγιναν στὰ 1895-96 ἀπ᾽ τὴ «Νιοὺ Τσάϊτ» ποὺ ἀποκρυσταλώθηκαν στὸ συνέδριο τῆς 2ης διεθνοῦς στὰ 1896, ἐπίσης ἀπ᾽ τὶς συζητήσεις γιὰ τὸ Ρωσικὸ ἐθνικὸ πρόγραμμα στὰ 1903, καὶ τέλος ἀπ᾽ τὴ πάλη τῶν Λαῶν γιὰ τὸ Ἐθνικὸ στὰ 1914 -1915 ξεκαθαρίστηκε ἀπόλυτα ὅτι τὸ σύνθημα τῆς αὐτοδιάθεσης εἶταν ἀναπόσπαστα δεμένο μὲ τὸ σύνθημα τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς καταπιεζόμενης ἐθνότητας.

Αὐτοδιάθεση γιὰ τὴ Κύπρο σημαίνει πάλη ἀδίσταχτη, ἀνυποχώρητη γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Κύπρου ἀπ᾽ τὸν

νηση Μακάριου ποὺ συνθηκολόγησε καὶ σταμάτησε τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν πλέρια ἀνεξαρτησία ἀπὸ τὸν Ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό.

Γιὰ τὴν κυβέρνηση τῆς ἀστικῆς καὶ γαιοχτημονικῆς τάξης ποὺ ἔχει τεράστια συμφέροντα ἀπ᾽ τὶς Ἐγγλέζικες ἐπενδύσεις στὴ Κύπρο, ἀπ᾽ τὸ σημαντικότατο Ἀγγλο-Κυπριακὸ ἐμπόριο καὶ ἀπ᾽ τὰ ὑπερκέρδη τῶν ἀνάμικτων ἀγγλοκυπριακῶν κεφαλαίων στὴ Κύπρο ἔχει ἕνα νόημα αὐτὴ ἡ συνθηκολόγηση μὲ τὸν Ἀγγλικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ψευτομαρξιστές; Γιατὶ ὑπέστηλαν τὴ σημαία τῆς πάλης γιὰ τὴν πλέρια ἀνεξαρτησία ἀπ᾽ τὴν πονηρὴ Ἀλβιώνα; Γιατὶ ἀλλάζουν ὑπὲρ τοῦ Μακάριου τοῦ πράχτορα τῶν Ἐγγλέζων ἰμπεριαλιστῶν; Γιατὶ ξέχασαν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Χάρντιγκ;

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ

Τὸ Κυπριακὸ κίνημα ἔχει μιὰ ἱστορία πολύχρονης αἱματηρῆς ἀπελευθερωτικῆς πάλης ἐνάντια στὸν Ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό. Ὅλοι θυμοῦνται τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνες τῶν Κυπριακῶν μαζῶν καὶ τὴν ἀγριότητα καὶ θηριωδία τοῦ Ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν ἡρωϊκῶν ἀγωνιστῶν ποὺ πάλευαν γιὰ τὴν ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ. Ἀλλὰ ἡ πάλη στὴν Ἀθήνα πέρασε στὰ χέρια τῆς ἀστικῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ Κέντρου, ποὺ εἶχε κεντρικὸ σύνθημα τὴν ΕΝΩΣΗ μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἑλλαδικὸ ἐργατικὸ κίνημα, ἀπ᾽ τὴν ἔξαρση τοῦ Κυπριακοῦ τῆς δεκαετίας τοῦ ᾽30, βρέθηκε στὰ χέρια τῶν σταλινικῶν. Κι αὐτοὶ σύρθηκαν πίσω ἀπ᾽ τοὺς ἀστοὺς μενσεβικότατα. Ἡ πολιτική τους, εἶταν πέρα γιὰ πέρα ἀντιμαρξιστική, ἐθνικιστική, ἑνωτική. Μόνο τὸ τροτσκιστικὸ κόμμα, τὸ ἐπίσημο τμῆμα τῆς Διεθνοῦς ἀντιπολίτευσης τοῦ Τρότσκι, ἡ Σπαρτιάτικη τάσση τοῦ Π. Πουλιόπουλου καὶ ἡ μικρὴ ὁμάδα τροτσκιστῶν τῆς Λενινιστικῆς Ἀντιπολίτευσης πάλεψαν γιὰ τὴν ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ στὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τῆς Αὐτοδιάθεσης.

Στὴ Λευκωσία, ἡ πάλη ἔγινε κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἀστικῆς καὶ γαιοχτημονικῆς τάξης, τοῦ Μακάριου καὶ Γρίβα. Τὸ σταλινικὸ ΑΚΕΛ σύρθηκε πίσω ἀπ᾽ τὴν ἡγεσία Μακάριου. Ὑπέταξε τὶς διεκδικήσεις τῶν μαζῶν στὶς ἐθνικές. Ἀγνόησε τὴ μαρξιστικὴ στρατηγικὴ τῆς ἡγεμόνευσης τῶν μαζῶν ἀπ᾽ τὸ προλεταριάτο. Οἱ σταλινικοὶ σὰν καλοὶ λακέδες τῆς μπουρζουαζίας, εἶσαν πρῶτοι καὶ καλύτεροι

στὶς ἐθνικιστικὲς ἐκδηλώσεις. Μὲ τὰ λάβαρα τῶν σωματείων στὶς ἐθνικὲς γιορτές. Ἀγνόησαν τὴν καυτὴ διεκδίκηση τῶν ἀγροτῶν γιὰ μεταρρύθμιση ἀγροτική. Ἐνῶ οἱ ἀγρότες στέναζαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀλιγαρχίας. Ἡ ἀστικὴ ἡγεσία τοῦ Μακάριου-Γρίβα, καὶ ἡ μικροαστικὴ τοῦ ΑΚΕΛ, ἦλθαν σ᾽ ἀντίθεση, μὲ τὸν ἐθνισμό τους μὲ τὴ τουρκοκυπριακὴ κοινότητα. Ἀγνόησαν τὰ ἰδιαίτερα ἐθνικὰ ἢ ταξικά προβλήματά της. Ἔσπρωξαν τὶς μάζες αὐτῆς τῆς ἐθνότητας νὰ γίνει ἕρμαιο τῆς ἀστικῆς τουρκικῆς τάξης καὶ ὄργανο τοῦ διαίρει καὶ βασίλευε τῶν Ἐγγλέζων ἰμπεριαλστῶν.

Οἱ ὀππορτουνιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ ἔγιναν οὐραγοὶ τοῦ Μακάριου. Ὁ Λένιν ἀπαιτοῦσε νὰ κάνουμε ἕναν αὐστηρὸ διαχωρισμὸ τῶν περιόδων ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ ἀπ᾽ τὴ μιὰ μεριά, καὶ παρακμῆς ἀπ᾽ τὴν ἄλλη. Καὶ νὰ τοποθετοῦμε στὰ ἱστορικὰ συγκεκριμένα πλαίσια τὸ Ἐθνικὸ πρόβλημα. Στὴν πρώτη περίοδο, ἡ ἀστικὴ τάξη ἔπαιξε κάποιο ρόλο προοδευτικὸ ἀπέναντι στὴ φεουδαλική, στὸ κίνημα ἀνεξαρτησίας τῶν Ἐθνῶν. Οἱ μάζες παρασύρθηκαν πίσω στοὺς ἀστούς. Στὴ δεύτερη περίοδο, ἡ ἐμφάνιση τοῦ προλεταριάτου στὸ κοινωνικὸ προσκήνιο μὲ σοσιαλιστικὲς τάσεις ἀποκάλυψε τὴν ἀντιδραστικότητα καὶ τὴν ἀνικανότητα γιὰ προοδευτικὲς λύσεις. Παράλληλα τὴν συμβιβαστικότητα ἀπέναντι τῶν κυρίαρχων ἰμπεριαλιστῶν. Ἡ ἀστικὴ τάξη δὲ θέλει καὶ δὲ μπορεῖ ἀπ᾽ τὴ φύση της νὰ ὁλοκληρώσει τὴν πάλη ἀνεξαρτησίας μιᾶς ὑπόδουλης ἐθνότητας. Συμβιβάζεται μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ἰμπεριαλισμό. Γιατὶ φοβᾶται τὴν ἀνεξάρτητη ἐπέμβαση τῶν μαζῶν. Καὶ νὰ ποὺ οἱ σταλινικοὶ εἶταν καὶ παραμένουν στὸ πλευρὸ τῆς ἀστικῆς τάξης, πάνω στὴ σωβινιστικὴ πολιτική της.

Κι ὅλοι οἱ οὐραγοί της, ψευτοκομμουνιστὲς καὶ ψευτοσοσιαλιστές, δηλητηριάζουν τὶς μάζες μὲ αὐταπάτες καὶ προλήψεις ἐθνικιστικὲς καὶ προδίνουν τὸν συνεπῆ ἀντιϊμπεριαλιστικὸ ταξικὸ ἀγώνα.

Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Κυπριακοῦ ἀποδείχνει πεντακάθαρα αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀστικογαιοχτημονικὴ ἡγεσία τοῦ Μακάριου συμβιβάστηκε ὄχι μόνο μὲ τὴν Ἀγγλικὴ ἰμπεριαλιστικὴ τάξη, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἀμερικάνικη καὶ προσπάθησε νὰ στηριχτεῖ σ᾽ ὅλες τὶς κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδας διχτατορικὲς καὶ ψευτοδημοκρατικές. Δεξιὲς καὶ φιλελεύθερες.

Φοβόταν καὶ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνεξάρτητη ἐπέμβαση τοῦ κυπριακοῦ προλεταριάτου μαζὺ καὶ τοῦ τουρκοκυπριακοῦ καὶ τῶν φτωχο-

αγροτικῶν μαζῶν γιατὶ ἡ πάλη γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου θὰ ἔφερνε τὶς μάζες σ᾽ ἐχθρότητα κατὰ τῶν συμβιβασμῶν καὶ γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀστικῆς καὶ γαιοχτημονικῆς τάξης.

Μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη, στηριζόμενη στὴν ἀγροτικὴ φτωχολογιὰ τῆς Κύπρου θὰ ἔλυνε τὰ ἀστικοδημοκρατικὰ καθήκοντα τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τῆς ἀγροτικῆς μεταρρύθμισης καὶ διὰ μέσου τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἡ ἀστικοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση μὲ τὴν ἡγεμονία τοῦ προλεταριάτου θὰ γινόταν ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Ἡ συμφωνία τῆς Ζυρίχης εἶταν ἕνας συμβιβασμὸς τῆς ἀστικῆς ἡγεσίας Μακάριου-Γρίβα μὲ τὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό. Ἡ Κύπρος ἀπέχτησε αὐτονομία. Ἀλλὰ παρέμεινε στὰ πλαίσια τῆς βρετανικῆς Κοινοπολιτείας. Οἱ ἐγγλέζικες βάσεις ἔμειναν ἀσάλευτες. Ὁ ἄξονας Κύπρου-Ἀδάνων εἶχε πάντοτε στραμένες τὶς αἰχμὲς κατὰ τῆς ΕΣΣΔ γιὰ λογαριασμὸ τῶν δυτικῶν ἰμπεριαλιστῶν.

ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ — ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Μὰρξ ἀπαιτοῦσε γιὰ τὴν Ἰρλανδία 1) Αὐτοκυβέρνηση κι ἀνεξαρτησία καὶ 2) Ἀγροτικὴ ἐπανάσταση.

Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς τῶν ἀστικοδημοκρατικῶν προβλημάτων συνδέονταν μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση.

Ἡ μαρξιστικὴ αὐτὴ στρατηγικὴ μεταφράζεται στὸ Κυπριακὸ μὲ τὴ συνδυασμένη πάλη ὄχι μόνο κατὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ντόπιας ἀστικῆς καὶ γαιοχτημονικῆς τάξης ποὺ μ᾽ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐθναρχία καὶ τὸ Μακάριο, χρόνια καὶ χρόνια, ρουφᾶνε τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν χωρικῶν, καὶ διατηροῦνε ὥς ἕνα βαθμὸ κατάλοιπα φεουδαλικῆς μορφῆς ἐκμετάλλευσής τους.

Τὸ κίνημα Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας μὲ ἀστικὴ ἡγεσία τροφοδοτεῖται σ᾽ ὅλες τὶς ὑπανάπτυχτες χῶρες ἀπὸ τοὺς ἀγρότες ποὺ ὄντας βραδυπορημένοι καὶ καθυστερημένοι παρασύρονται πίσω ἀπ᾽ τὴ ντόπια ἀστικὴ τάξη, ἐνῶ οἱ προλετάριοι μπαίνουν στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης.

Ἂν οἱ κομμουνιστὲς τῆς Κύπρου ἔβαζαν πρόβλημα ἀγροτικῆς μεταρρύθμισης καὶ συνδικαλιστικῆς μετωπικῆς πάλης ἐργατῶν-ἀγροτῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τουρκοκύπριων, τότε, θ᾽ ἀποκαλύπτονταν ὁ ἀντεπαναστατικὸς ρόλος τοῦ Μακάριου καὶ τῆς τάξης τῶν ἐκμεταλλευτῶν, καὶ θὰ ἀποσποῦσαν τὴν ἡγεσία τοῦ κινήματος. Ἂν ἔβαζαν

πρόγραμμα διανομῆς τῆς γῆς τῶν γαιοχτημόνων καὶ τῆς ἐκκλησίας, οἱ Ἕλληνες καὶ Τουρκοκύπριοι χωρικοὶ θὰ εἶταν ἀδιάρηχτα δεμένοι ἐνάντια στοὺς Ἕλληνες καὶ Τούρκους ἐκμεταλλευτὲς καὶ στοὺς ἰμπεριαλιστές. Καὶ τώρα, μὲ τὸ διώξιμο τῶν 200 χιλ. προσφύγων ἀπ' τοὺς Τούρκους προσαρτιστές, καὶ τὸ μοίρασμα 50 χιλ. στρεμμάτων τῆς γῆς τους στοὺς Τούρκους χωρικούς, δὲν θὰ δημιουργοῦνταν ἕνα ἀγεφύρωτο χάσμα ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες καὶ τουρκοκύπριους χωρικούς.

Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ὑπονομευτικὸ τοῦ ταξικοῦ κινήματος τῆς Κύπρου ἀπ' τὴν ἀπόλυτη ἀποστασία τῶν ψευτοκομμουνιστικῶν ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ, καὶ τῆς ἀνεξάρτητης σοσιαλιστικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν συμμαχικῶν του στρωμάτων τῆς ὑπαίθρου. Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ξετσίπωτο ἀπ' τὸ παραλήρημά τους ὑπὲρ τοῦ Μακάριου καὶ τὸ ἀντιτουρκικὸ σωβινιστικὸ μένος τους.

Ο ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΣ ΒΑΘΑΙΝΕΙ

Ἐνῶ οἱ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Κύπρου σταλινικοὶ πραχτόρευαν τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης μὲ σύνθημα τὴν ΕΝΩΣΗ, ἡ σταλινικὴ γραφειοκρατία τοῦ Κρεμλίνου εἶχε ταχθεῖ ὑπὲρ τῆς ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ. Ἐνῶ οἱ σταλινικοὶ τῆς Ἑλλάδας δὲν λογάριαζαν τὴν αὐτοδιάθεση τῆς τουρκικῆς ἐθνότητας τῆς Κύπρου ποὺ βρίσκονταν σὲ συνθῆκες διπλῆς δυνάστεψης ἀπ' τὸν Ἐγγλέζικο καὶ τὸν Ἑλληνικὸ καπιταλισμό, οἱ σταλινικοὶ τῆς Μόσχας μὲ τὴν ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ μανουβράριζαν ὑπὲρ τοῦ τουρκικοῦ καπιταλισμοῦ γιατὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ ἐξυπηρετοῦσε τότε τὴ τροποποίηση τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων στὴ Μεσόγειο σὲ βάρος τῆς Ἀγγλοσαξωνικῆς ἐπιρροῆς. Τὸ μοίρασμα τῶν σφαιρῶν ἐπιρροῆς στὴ Γιάλτα ἀπέδειξε ὅτι ἡ αὐτοδιάθεση τῶν λαῶν ἦταν ἕνα μεγάλο ψέμμα γιὰ ὅλους τοὺς ἰμπεριαλιστὲς ὅπως καὶ γιὰ τὴν γραφειοκρατία. Τότε, οἱ Ἕλληνες σταλινικοὶ δὲν δίστασαν νὰ ἔρθουν σ' ἀντίθεση μὲ τὴν ΕΣΣΔ μπροστὰ στὰ ὑπέρτατα συμφέροντα τῆς «δικῆς τους» πατρίδας. Ὁ πατριωτισμὸς ποὺ διδάχτηκαν ἀπ' τοὺς Ρώσους θερμιδωριανοὺς τώρα στράφηκε ἐναντίον τους.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τὴ περίοδο τῆς ὀξυνσης τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ ἀνάμεσα στὶς προσαρτιστικὲς τάσεις τῆς Ἀλβανικῆς σταλινικῆς κυβέρνησης σὲ βάρος Ἑλληνικῶν περιοχῶν, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀστικῆς σὲ βάρος Ἀλβανικῶν περιοχῶν τῆς Βορείου Ἠπείρου οἱ δ ί χ ω ς ἀ ρ χ ὲ ς σταλινικοὶ θὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τῆς Ἑλλάδας!!!

Σήμερα οἱ σταλινικοὶ τῆς Ἑλλάδας εἶναι κατὰ τῆς ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ. Καὶ τῆς Ρωσίας, ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητας τῆς Κύπρου ποὺ δὲν ἀποκλείει καθόλου τὴν ὁμοσπονδιακὴ ὀργάνωσή της.

Ἀπ' τὴ τροτσκιστικὴ πλευρά, ὁ Πάμπλο, παρεκκλίνοντας ἀπ' τὸ τροτσκισμὸ ἄρχισε στὸ κυπριακὸ νὰ ὑποστηρίζει τὴ σημαία τῆς ψευτοαπελευθερωτικῆς ἀστικῆς ἡγεσίας τῆς Κύπρου καὶ νὰ ἐξωραΐζει τὸ κίνημα τῆς ΕΟΚΑ. Παραλλήλιζε καὶ ταύτιζε μὲ τὸ προοδευτικὸ ἀνταρτοπόλεμο τὸ κίνημα τοῦ Γρίβα-Διγενῆ, ποὺ εἶχε ἕνα κλειστό, αὐστηρὰ στρατιωτικὸ-συνομωτικὸ χαρακτήρα, ἕνα εἶδος συνέχειας τοῦ Γριβικοῦ-φασιστικοῦ-Χίτικου κινήματος, τῆς κατοχῆς, μ' ἕνα πρόγραμμα ἐθνικιστικό, ἀντιδραστικό, ἕνωσης τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐξέφραζε τὶς σωβινιστικὲς προσαρτιστικὲς βλέψεις τῆς ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης σὲ βάρος τῆς Τουρκικῆς μειονότητας καὶ διαποτίζονταν ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἀνεξάρτητης ἀντιϊμπεριαλιστικῆς ἐπέμβασης τῶν μαζῶν ποὺ παρασύρονταν πίσω ἀπ' τὴν ΕΟΚΑ. Ἡ τροτσκιστικὴ ὀργάνωση μετὰ τὸ 1953 διχάστηκε. Ἡ παμπλικὴ δεξιὰ ἄρχισε νὰ συμμετέχει «εἰσοδιστικὰ» στὸ «μαζικὸ ἐθνικιστικὸ κίνημα», πήγαινε μὲ λάβαρα τῶν σωματείων ποὺ κατεῖχαν στὶς ἐθνικὲς γιορτὲς καὶ στὴ συνέχεια ἄρχιζαν νὰ μισουποστηρίζουν καὶ νὰ ὑποστηρίζουν τὸ Μακάριο, νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ «Καστρικὸ-Ἀλγερινὸ δρόμο πρὸς τὸ σοσιαλισμό». (Βλέπε τὸ λόγο μας τῆς Ἀθήνας).

Καὶ τέλος ὁ ἡγέτης τῆς τάσης αὐτῆς, ὁ Πάμπλο, κατέληξε νὰ γίνει ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Μακάριου στοὺς βοναπαρτιστὲς τῆς Ἀλγερινῆς Κυβέρνησης Μπὲν-Μπελά, Μπουμεντιέν. Ἀντίθετα, ἡ συνεπὴς τροτσκιστικὴ τάση Κύπρου μ' ἐπικεφαλῆς τὸν ὑποδηματεργάτη Μανγώλη, καὶ σὲ συνεργασία μὲ τὴ τάση τῆς Ἐργατικῆς Πρωτοπορείας, συνέχισε τὴ σωστὴ πάλη γιὰ τὴ διαρκοεπαναστατικὴ ταξικὴ ἀνεξαρτησία καὶ σοσιαλιστικὴ λύση τοῦ Κυπριακοῦ. Ἔτσι οἱ παμπλιστὲς ὑπενόμευσαν τὸ τροτσκιστικὸ κίνημα τῆς Κύπρου.

ΟΧΙ ΦΕΝΤΕΡΑΛΙΣΜΟΣ—ΑΛΛΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΕΧΡΙΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ

Ὁ Μάρξ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰρλανδικοῦ, τάχτηκε σταθερὰ ἐ-

νάντια στὸ Φεντεραλισμό. Ἔβλεπε ὅτι ἡ ὁμοσπονδιακὴ συνάρτηση τῆς Ἰρλανδίας στὴν Ἀγγλία, ἀπάλυνε ἀλλὰ δὲν ἔσπαζε τὰ δεσμὰ τῶν Ἰρλανδῶν. Ἔβαζε φραγμοὺς ψευτοδημοκρατικοὺς γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἀνεξαρτοποίηση κι ἀπελευθέρωση ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ ὁμοσπονδία ἦταν μεταρρύθμιση. Ὄχι ἐπανάσταση, κι ἀπελευθέρωση. Ὑπέτασσε τὶς Ἰρλανδικὲς μάζες στὰ πλαίσια τοῦ Ἐγγλέζικου καπιταλισμοῦ.

Οἱ Μαρξιστές, δὲ μποροῦνε νὰ βάλλουν στὸ πρόγραμμά τους τὴν ὑπεράσπιση τοῦ φεντεραλισμοῦ.

Μέσα στὰ διεθνῆ συνέδρια, ὁ Μὰρξ σάρκαζε καὶ καυτηρίαζε τοὺς Γάλλους σοσιαλιστὲς ποὺ ἀρνοῦνταν τὸ δικαίωμα τῶν λαῶν γι' αὐτοδιάθεση κι ἀνεξαρτοποίηση.

Ἀλλὰ στὴ συγκεκριμένη ἀδυναμία τοῦ ἐργατικοῦ παράγοντα ν' ἀναλάβει στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἰρλανδία τὴν ἡγεσία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα, κύρησσε τὴν ἀνεξαρτοποίηση τῆς Ἰρλανδίας ἔστω κι ἂν ἡ προοπτική, στὸ συγκεκριμένο συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων ἦταν δυνατὸν «ὁ χωρισμὸς νὰ καταλήξει στὴν ὁμοσπονδία».

Ὁ Λένιν ἀναλύοντας τὴν ἄποψη τοῦ Μὰρξ γράφει: «Ὁ Μὰρξ ὄντας κατ' ἀρχὴν ἐχθρὸς τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ συστήματος, δέχεται σὲ τούτη τὴν περίπτωση καὶ τὴν ὁμοσπονδία, ἀρκεῖ ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Ἰρλανδίας νὰ γίνει ὄχι μὲ τὸ ρεφορμιστικό, μὰ μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ δρόμο, μὲ τὸ κίνημα τῶν λαϊκῶν μαζῶν στὴν Ἰρλανδία, ὑποστηριζόμενο ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Ἀγγλίας». (Λένιν: «Ὁ οὐτοπικὸς» Μὰρξ καὶ ἡ πρακτικὴ Ρόζα Λούξεμπουργκ») .

Βασικὸ καὶ κύριο στὴ τοποθέτηση τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἡ προώθηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ, ταξικοῦ, σοσιαλιστικοῦ κινήματος, ποὺ νὰ κρατήσει ψηλὰ τὴ σημαία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης στὴν ὁποία ἀναγράφεται καὶ τὸ σύνθημα τῆς Αὐτοδιάθεσης.

Οἱ ὀπορτουνιστὲς ὅμως τοῦ ΚΚΕ (ἐξ) , ΚΚΕ (ἐσ) , ΕΚΚΕ καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς, κόλησαν σὰν στρείδια στὸ σαπιοκάραβο τοῦ σωβινισμοῦ τῆς ἀστικῆς «μας» τάξης κι ἀρνοῦνται ἀκόμα καὶ τὴν ὁμοσπονδοποίηση τῆς Κύπρου. Γι' αὐτούς, οἱ Τοῦρκοι εἶναι ἐχθρός, Φασίστες λένε οἱ σταλινικοί. Ἀνυποχώρητη ἀντίσταση λέει ὁ Παπανδρέου. «Δὲν θὰ περάσει ἡ Ὁμοσπονδία-Διχοτόμηση,» λένε ὅλοι μαζύ!

Ὁ Μακάριος κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῶν Ἀμερικανῶν, Ἄγγλων καὶ κάτω ἀπ' τὴ βία τῶν Τούρκων προσαρτιστῶν, ἀναγκάζεται νὰ ὑ-

ποχωρήσει. Δέχεται τὴν ὁμοσπονδία, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὴν γεωγραφικὴ ἔννοια, πολυεδρική, μὲ καντόνια, ἀλλὰ θέλει τὴ κεντρικὴ κυβέρνηση παντοδύναμη, καὶ τὶς βουλὲς τῆς κυβέρνησης τῶν κοινοτήτων ἀποδυναμωμένες. Ἀπ' τὸ ὁλότελα, καλὴ εἶναι καὶ ἡ Ὁμοσπονδίαση. Οἱ Τοῦρκοι παραμένουν στὰ πλαίσια τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Καὶ νὰ ποὺ τὰ ἐθνικιστικώτερα τῶν ἐθνικιστῶν ὀντάρια τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς ἠλαχτοῦν. «Μᾶς πούλησε ὁ Μακάριος κι ὁ Καραμανλῆς». Ἐδῶ τὸ γελοῖο σκοτώνει. Κι ἡ συζήτηση κόβεται.

Ἐμεῖς εἴμαστε ἐνάντια στὴν ὁμοσπονδίαση τῆς Κύπρου. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀντίθετο λόγο ἀπ' τοὺς σωβινιστὲς καὶ προσαρτιστὲς τῶν ὀππορτουνιστῶν μας. Γιὰ νάχει τὸ δικαίωμα ἀποχωρισμοῦ κι ἀνεξαρτησίας ἡ Τουρκικὴ ἐθνότητα. Κι εἶναι στὸ ρόλο τῶν Τούρκων σοσιαλιστῶν νὰ παλαίψουν τὸ προσαρτισμὸ τοῦ Τούρκικου καπιταλισμοῦ στὴ Κυπριακὴ «γραμμὴ Ἀττίλα». Εἴμαστε ἐπίσης κατὰ τῆς γεωγραφικῆς διχοτόμησης γιὰ τὸν ἀντίθετο ἀκριβῶς λόγο, γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοδιάθεση ὅπου κι ὅσο οἱ ἐθνότητες εἶναι ὅσο γίνεται ἀμιγέστερες στὴ σύνθεσή τους. Μόνο ἡ σοσιαλιστικὴ λύση θὰ δώσει τὴν ὁρμονικώτερη διαλεχτικὴ διάταξη τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς ἑνότητας τῶν ἐθνοτήτων.

Ὁ Λένιν, στὴ περίφημη πολεμική του κατὰ τῶν μεταρρυθμιστικῶν καὶ ὀππορτουνιστικῶν ἀπόψεων στὸ ἐθνικό, ὑπερασπίζεται τὸ ἄρθρο 9 τοῦ προγράμματος τοῦ 1903, μαστίγωνε ἀλύπητα τοὺς ἀρνητὲς τοῦ δικαιώματος τῶν καταπιεζόμενων λαῶν γιὰ αὐτοδιάθεση μέχρις ἀνεξαρτησίας. Ὁ Λένιν ἄνοιξε μιὰ πολεμικὴ ἐνάντια στὴ Λούξεμπουργκ ἡ ὁποία μὲ τὴ φόρμουλα τῆς «πολιτιστικῆς αὐτονομίας» ἀρνοῦνταν τὸ σύνθημα τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀποχωρισμοῦ.

Οἱ καντέ, οἱ λικβιταριστές, οἱ μενσεβίκοι κι ὅλοι οἱ ἐθνικιστὲς γατζώθηκαν πάνω στὴ διατύπωση τῆς «πολιτιστικῆς αὐτονομίας» τῆς Λούξεμπουργκ.

Ὁ Λένιν στὴ περίφημη πολεμική του μαστίγωνε τὴν ὀππορτουνιστικὴ θέση τῆς Αὐστριακῆς σχολῆς τοῦ Μπάουερ ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσε παρὰ μόνο μερικὲς μεταρρυθμίσεις — διεκδικήσεις — πολιτιστικές, ἐκπαιδευτικές, γλωσσικές, θρησκευτικές, τοπικῆς βουλῆς κλπ. — δηλαδὴ μεταρρυθμίσεις δημοκρατικὲς στὰ πλαίσια τοῦ Αὐστριακοῦ καθεστῶτος. Αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἄρνηση τῆς βασικῆς αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀποχωρισμοῦ.

Οἱ σταλινικοί, μαοϊκοί, πασοκικοὶ καὶ οἱ σταλινικοὶ ἀντισταλινικοὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς δὲν σκιτσάρησαν οὔτε τὶς παραμικρότερες διεκδικήσεις ὑπὲρ τῆς τουρκοκυπριακῆς ἐθνότητας. Αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ σοσιαλσωβινισμός ἀλλὰ ἀτόφιος σωβινισμὸς τοῦ Γριβικοῦ, Μακαριαδικοῦ καὶ Καραμανλικοῦ εἴδους.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΕΙΣ ΚΙ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ

Ὁ Λένιν, κριτικάριζε τὴ Λούξεμπουργκ ἡ ὁποία ὑπεγράμμιζε σωστὰ τὶς οἰκονομικὲς τάσεις τῆς οἰκονομίας οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦσαν στὸ συγκεντρωτισμό, ἀλλὰ παραγνώριζε τὶς πολιτικὲς τάσεις σφαλερά, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦσαν στὴν ἀνεξαρτοποίηση καὶ στὸ σχηματισμὸ νέων κρατῶν. Παραγνώριζε τὴν αὐτοδιάθεση, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ τὴ διανομὴ τῆς γῆς στοὺς ἀχτήμονες χωρικούς, γιὰ νὰ μὴν παρεμποδισθεῖ ἡ σοσιαλιστικὴ συγκέντρωση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Εἴταν ἕνα εἶδος «οἰκονομισμοῦ» ἡ ἄποψη Λούξεμπουργκ. Ὁ Λένιν παρατηροῦσε ὅτι ἡ Λούξεμπουργκ ἀπ' τὴν ἀδιάλλαχτη ἀντίθεσή της μὲ τοὺς ἐθνικιστές, γιὰ νὰ μὴ βοηθήσει τὸ πολωνέζικο ἐθνικισμὸ μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπ' τὴ τσαρικὴ Ρωσία βοήθαγε ἀντικειμενικὰ τὴ μεγαλορωσικὴ ἀστικὴ τάξη νὰ κρατάει ὑποταγμένη τὴ Πολωνία κι ὅλες τὶς ἐθνότητες στὸ ρωσικὸ χῶρο.

Ἡ Λούξεμπουργκ ἦταν συνεπὴς διεθνίστρια κι ἀδιάλλαχτη πολέμιος τοῦ ἐθνικισμοῦ. Μαζὺ μὲ τοὺς Πολωνοὺς συντρόφους της ἦταν ἐχθρικότατη κατὰ τῶν προσαρτητῶν. «Οἱ προσαρτήσεις», ἔγραφε, «σκάβουν μιὰν ἄβυσσο ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο τοῦ ἔθνους ποὺ ὑποδουλώνει καὶ στὸ προλεταριάτο ποὺ εἶναι ὑποδουλωμένο.» Σκεφτεῖτε τώρα μὲ ποιὰ περιφρόνηση θὰ μίλαγε ἡ μεγάλη ἐπαναστάτρια γιὰ τοὺς σταλινικοὺς ψευτοσοσιαλιστὲς καὶ τοὺς ψευτοσταλινικοὺς ποὺ μὲ τὸ σύνθημα «ΟΧΙ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ» καλύπτουν τοὺς Ἕλληνες προσαρτιστὲς καπιταλιστὲς τῆς χθές, μάχονται τοὺς Τούρκους μόνον προσαρτιστὲς τοῦ σήμερα καὶ σκάβουν τὸ λάκκο στὴν ἑνότητα τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος τῶν τουρκοελληνικῶν μαζῶν.

Ἂν δὲ βάζουμε στὸ πρόγραμμά μας τὸ σύνθημα τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀποχωρισμοῦ καὶ γιὰ τὶς δύο Ἐθνότητες τῆς Κύπρου τότε βοηθᾶμε στὴ πράξη τὴ καπιταλιστικὴ ἀντίδραση.

Ὁ Λένιν, ἀπ' ἀφορμὴ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Γερμανικοῦ ἀνταγωνισμοῦ γιὰ τὴν Ἀλσατία ἔγραφε:

«Ἂν εἶναι κανεὶς μαρξιστής, πρέπει, μιλώντας γιὰ τὴν Ἀλσατία νὰ χτυπήσει τοὺς μασκαράδες γερμανοὺς σοσιαλιστὲς γιατὶ δὲν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς Ἀλσατίας, καὶ τοὺς μασκαράδες τοὺς Γάλλους σοσιαλιστὲς γιατὶ ἔρχονται σὲ συμφωνία μὲ τὴ Γαλλικὴ μπουρζουαζία ποὺ θέλει νὰ προσαρτήσει μὲ τὴ βία τὴν Ἀλσατία, νὰ χτυπήσει τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ γιατὶ ἐξυπηρετοῦν τὸν ἰμπεριαλισμὸ τῆς χώρας «τους» ἐπειδὴ φοβοῦνται τὴν ὕπαρξη ἑνὸς ξεχωριστοῦ κράτους, ἔστω μικροσκοπικοῦ». Τεντῶστε καλὰ τ' αὐτιά σας πάνω σ' αὐτά, μασκαράδες τοῦ ΚΚΕ (ἐξ), ΚΚΕ (ἐσ.), τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἀλλαγῆς, ἥρωες τῆς ΜΗ ΔΙΧΟΤΟΣΗΣ.